

HELEN FIELDINGOVÁ

BRIDGET JONESOVÁ:
LÁSKOU ŠÍLENÁ

SVĚTOVÝ BESTSELLER

HELEN FIELDINGOVÁ

BRIDGET JONESOVÁ:
LÁSKOU ŠÍLENÁ

Copyright © Helen Fielding, 2013
Translation © Barbora Punge Puchalská, 2014
Cover Photo © Chris Frazer Smith, 2013
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2014

ISBN 978-80-7388-960-9

Pro Dashe a Romy

PROLOG

Čtvrtek, 18. dubna 2013

14:30 Právě volala Talitha a v hlase se jí jako vždy mísila přemrštěná dramatičnost s diskretností. „Drahousku, jen ti chci připomenout, že čtyřicátého května je mi šedesát. Ovšemže NEVYTRUBUJU, kolik mi je. A nechej si to pro sebe, protože nezvu každého. Jen jsem chtěla, aby sis udělala čas.“

Zpanikařila jsem. „To by bylo skvělé!“ vyhrkla jsem nepřesvědčivě.

„Bridget. Je naprosto vyloučené, abys nepřišla.“

„No, jde o to, že...“

„O co?“

„Že Roxsterovi je ten samý den třicet.“

Na druhém konci linky se rozhostilo ticho.

„Stejně spolu v té době už nejspíš nebudeme, ale kdyby jo, asi by...“
nedořekla jsem.

„Právě jsem na pozvánky napsala ‚bez dětí‘.“

„Vždyť mu bude třicet,“ ohradila jsem se.

„Jen tě škádlím, moje milá. Ovšemže s sebou musíš vzít svého kolouška. Obstarám skákací hrad! Musím zpátky do vysílání. Užmusím-končitmilujutěčau!“

Zkusila jsem zapnout telku, abych zjistila, jestli mi Talitha skutečně, jak to mívala ve zvyku, volala z živého vysílání během filmové ukázky. Zmateně jsem mačkala tlačítka na ovladači jako opice s mobilem v ruce. Proč je dnes k puštění televize zapotřebí tři dálkových ovladačů s devadesáti tlačítky? Proč? Mám takové tušení, že je vymyšlejší třináctiletí technomaniaci zavření v nuzných ložnicích, kteří mezi sebou soupeří a všem ostatním se snaží dokázat, že právě oni jsou jediní, kdo se v těch tlačítkách nevyzná, čímž se dopouštějí psychologické újmy v masivním, celosvětovém měřítku.

Nevrle jsem mrskla s ovladači na pohovku, načež televize se nazzdařbůh probrala k životu a na obrazovce se objevila Talitha jako ze škatulky, nožku rajcovně hrozenou přes nožku, a právě zpovídala tmavovlasého hráče Liverpoolu, který v záchvatech vzteku kouše. Tvářil se, jako by chtěl pokousat i Talithu, i když ze zcela jiných důvodů než na hřišti.

Fajn. Jen žádnou paniku – prostě si v klidu a po zralé úvaze sepíšu všechna pro a proti týkající se Roxsterovy účasti na Talithině oslavě:

PROČ BY SE ROXSTER MĚL OSLAVY ZÚČASTNIT:

- Bylo by strašné nejít na Talithiny šedesátiny. Kamarádíme spolu od doby, kdy jsme obě pracovaly v redakci *Života v Británii*; ona jako nepředstavitelně okouzlující hlasatelka zpráv, já jako nepředstavitelně neschopná zpravodajka.
- Bylo by docela legrační a taky samolibé vzít Roxstera s sebou, protože těch třicet let rozdílu by vzalo vítr z plachet všemu tomu povýšeneckému „litování svobodných žen jistého věku“, jako by byly svým svobodným stavem smrtelně nakažené, kdežto svobodní muži téhož věku jdou

na dračku ještě dřív, než stihnou podepsat rozvodové papíry. A Roxster je dočista báječný a k nakousnutí, čímž jaksi popírá proces stárnutí mojí osoby.

PROČ BY SE ROXSTER NEMĚL OSLAVY ZÚČASTNIT:

- Roxster je svým pánem a rozhodně by se nechtěl stát součástí nějaké komedie nebo snad prostředkem proti stárnutí.
- Ještě zásadnější je, že bych se mu mohla zošklivit, kdyby byl na šedesátinách obklopen samými seniory, čímž by se naprosto zbytečně zdůraznil fakt, že jsem stará, přestože jsem o TOLIK mladší než Talitha. A upřímně, odmítám se smířit s tím, kolik mi doopravdy je. Jak říká Oscar Wilde, dokonalým věkem pro ženu je pětatřicet, takže mnohé ženy ho jednoduše přijmou za svůj na zbytek života.
- Roxster bude mít nejspíš svůj vlastní večírek, na kterém se mladí lidé budou mačkat na balkoně, grilovat, poslouchat taneční hudbu ze sedmdesátých let a paradoxně se při tom bavit jejím „retro“ nádechem. Právě teď určitě přemýšlí, jak zařídit, aby mě nemusel zvát a jeho přátelé nezjistili, že chodí se ženou doslova dost starou na to, aby byla jeho matkou. Vlastně, možná, čistě teoreticky jen díky dřívějšímu nástupu puberty kvůli hormonům v mléce – babičkou. Ach, jak mě mohlo něco takového vůbec napadnout?

15.10 Grrr! Za dvacet minut musím vyzvednout Mabel a ještě nemám hotové rýžové chlebičky. Grrr. Telefon.

„Mám na telefonu Briana Katzenberga, chce s vámi mluvit.“

Můj nový agent! Skutečný agent. Jenže když se s ním teď budu vykecávat, přijedu pro Mabel s ŠÍLENÝM zpožděním.

„Mohla bych mu zavolat později?“ zašvitořila jsem a při tom jsem se jednou rukou snažila namazat chlebičky margarínem, slepit je k sobě a vložit do rychlouzavíracího sáčku.

„Jde o ten váš scénář.“

„Jsem... totiž... na poradě!“ Jak můžu být na poradě a zároveň do telefonu tvrdit, že jsem na poradě? Něco takového mají přece říkat asistentky, a ne sám dotyčný, který přece nic říkat nemůže, protože je na poradě.

Vyrazila jsem pro děti do školy s pocitem zoufalé touhy zavolat obratem zpátky a zjistit, co mi Brian vlastně chtěl. Zatím můj scénář nabídl dvěma produkčním firmám, ale obě ho zamítly. Že by se konečně někdo chytil?

Potlačila jsem zdrcující touhu zavolat Brianovi zpátky s tvrzením, že „porada“ náhle skončila, a rozhodla jsem se, že je mnohem důležitější přijet včas pro Mabel: taková jsem milující a důsledná matka.

16.30 Cesta do školy byla ještě chaotičtější než obvykle; jako na obrázku *Kde je Valda?* s milionem dam, dohlížejících s plácačkou na bezpečné přecházení školáků, miminy v kočárcích, muži v bílých dodávkách udržujících si odstup od přemoudřelých matek v esuvéčkách, mužem jedoucím na kole s kontrabasem připevněným na zádech a vzornými matkami na kolech s košíkem plným dětí. Silnice byla dočista ucpaná. Najednou se uprostřed silnice objevila s křikem nějaká zoufalá žena: „Couvňte, couvňte! HONEM! TAK BUDE TO?“

Ve víře, že se stala nějaká strašná nehoda, jsme začali, já i všichni ostatní, bláznivě couvat na chodník a na trávu, jen abychom uvolnili cestu záchranářům. Jakmile byla cesta volná, bázně jsem vyhlížela sanitku/krveprolití. Žádná se neobjevila, ale ta nafoukaná ženská vklouzla do černého Porsche a s túrováním se vyřítla po vyprázdněné silnici s nafoukaným uniformovaným dítkem na sedadle spolujezdece.

Když jsem dorazila ke školce, Mabel seděla jako poslední na schodech kromě opozdilce Thelonia, který byl právě s mámou na odchodu.

„No tak, holka,“ pronesla Mabel vlídně a podívala se na mě těma velkýma vážnýma očima.

„Už jsme si říkali, co se s vámi stalo!“ zvolala Theloniova máma. „Zase jste zapomněla?“

„Ne,“ odsekla jsem. „Silnice byla totálně ucpaná.“

„Mamince je padesát jedna!“ vyhrkla Mabel zničehonic. „Mamince je padesát jedna. Žiká, že jí je číčet pět, ale dooplavdy je jí padesát jedna.“

„Ššt. Hahaha!“ oplatila jsem Theloniově matce upřený pohled. „Radši poběžíme pro Billyho!“

V předklonu a s tradičními trhavými pohyby, které vypadají s přibývajícím věkem stále trapnější, se mi podařilo Mabel, jež nepřestávala vřeštět „Mamince je padesát jedna“, dostat do auta a zapnout jí bezpečnostní pás tak, že jsem zavrtila ruku do bince mezi opěradlem a dětskou sedačkou.

Když jsme dorazily k prvnímu stupni, spatřila jsem v hloučku matek z prvního stupně Dokonalou Nicolette, dokonalou matku (dokonalý dům, dokonalý manžel, dokonalé dětičky: jediná zanedbatelná vada na dokonalosti je její jméno, které rodiče vybírali nejspíš dřív, než byly vynalezeny oblíbené nikotinové náplasti). Dokonalá Nicolette byla dokonale oblečená, měla dokonale vyfoukanou hlavu a dokonalou obří kabelku. Celá udýchaná jsem se přitočila, abych zachytila nejnovější znepokojivé drby, právě když Nicolette vztekle odhodila vlasy a málem mi rohem obří kabelky vypíchla oko.

„Zeptala jsem se ho, proč má Atticus z fotbalu pořád čtyřky – chodí domů doslova v slzách – a pan Wallaker jen opáčil: „Protože neumí pořádně kopnout do balonu. Ještě něco?““

Zalétla jsem pohledem k původci těch znepokojivých drbů/novému tělocvikáři: vysportovaný, vysoký, o něco mladší než já, nakrátko ostříhaný, docela podobný Danielu Craigovi. Zadumaně hleděl na skupinku rozjívěných kluků, pak zničehonic hvízdal na pišťalku a zařval: „Héj, bando! Mazejte do šatny, nebo bude zle.“

„Vidíte?“ pokračovala Nicolette, když se kluci zformovali do halabala zástupu a snažili se s pokřikem „Raz, pane! Dva, pane!“ odklusat zpátky do školy jako vyplašení Křováci naverbovaní k jarnímu povstání, zatímco jim k tomu pan Wallaker zlověstně hvízdal do rytmu na píšťalku.

„Ale je sexy,“ podotkla Farzia. To je moje oblíbená školní máma, která vždycky ví, co chce.

„Sexy, jenže ženatý,“ odsekla Nicolette. „A má děti, i když by to nikdo neřekl.“

„Myslela jsem, že se zná s ředitelem,“ nadhodila další máma.

„Přesně tak. Má vůbec potřebné vzdělání?“ přisadila si Nicolette.

„Mami.“ Ohlédla jsem se a spatřila Billyho ve školní uniformě, s rozčuchanými vlasy a v košili s vykasaným podolkem. „Nevybrali mě na šachový turnaj.“ Ty samé oči, ty samé tmavé oči s dotčeným výrazem.

„Nezáleží na tom, jestli tě vybrali nebo jestli vyhraješ,“ řekla jsem a kradmo jsem ho objala. „Záleží na tom, jaký jsi.“

„Ovšem že záleží.“ Grrr! To byl pan Wallaker. „Musí trénovat. Musí si to zasloužit.“ Když se otočil, zřetelně jsem zaslechla, jak si brblá pod nos: „Je neuvěřitelné, co si o sobě matky na této škole myslí.“

„Trénovat?“ zvolala jsem radostně. „Páni, to by mě nikdy nenapadlo! Vy jste ale hlavička, pane Wallakere. Chci říct, pane učiteli.“

Pohlédl na mě svýma ledově modrýma očima.

„Jak to souvisí s tělesnou výchovou?“ pokračovala jsem sladce.

„Vedu šachový kroužek.“

„No to je nádhera! Používáte při tom píšťalku?“

Pana Wallakera to na okamžik vyvedlo z míry, pak houkl: „Erosi! Padej z toho květinového záhonu. Okamžitě!“

„Maminko,“ pípl Billy a tahal mě za rukáv, „ti vybraní jsou na dva dny omluvení ze školy a pojedou na šachový turnaj.“

„Budu s tebou trénovat.“

„Mamí, vždyť šachy vůbec neumíš.“

„To není pravda! Jsem v nich opravdu dobrá. Porazila jsem tě.“

„Neporazila.“

„Porazila!“

„Neporazila!“

„No, nechala jsem tě vyhrát, protože jsi ještě malý,“ vybuchla jsem.

„A stejně to není fér, když chodíš do šachového kroužku.“

„Možná byste se mohla taky zapsat, paní Darcyová.“ ACH BOŽE. Jak to, že pan Wallaker pořád poslouchá? „Minimální věk je sice sedm let, ale vezmeme-li v potaz duševní úroveň úměrně věku, neměl by to být problém. Už vám Billy řekl tu druhou zprávu?“

„Jó,“ vyhrkl Billy a celý se rozzářil. „Mám vši!“

„Vši!?“ zůstala jsem na něj zděšeně civět a rukou jsem si mimoděk zajela do vlasů.

„Ano, vši. Mají je všichni.“ Pan Wallaker sklopil zrak a v očích se mu mihlo nepatrné pobavení. „Uvědomuju si, že to mezi severolondýnským matriarchátem a jeho lazebníky vyvolá nejvyšší stupeň pohotovosti, ale musíte je prostě odvést. A sebe pochopitelně taky.“

Ach bože. To, že si Billy poslední dobou drbe hlavu, jsem jednoduše vytěsnila, protože nevím co dřív. Hlavou mi vířily myšlenky a přitom jsem cítila, jak mě začíná svědit pokožka. Jestli má Billy vši, pak je má možná i Mabel a já taky, což znamená, že... Roxster má vši.

„Všechno v pořádku?“

„Ano, ne, super,“ opáčila jsem. „Všechno je v pohodě, naprosto, tak zatím, pane Wallakere.“

Odcházela jsem, držela Billyho za jednu a Mabel za druhou ruku a uslyšela jsem, jak mi pípl mobil. Rychle jsem si nasadila brýle na čtení, abych si esemesku přečetla. Psal Roxster.

Zaspala jsi dnes rano moc, moje milovaná? Mam večer hupsnout na bus a přivezt pastyrsky kolac?

Grrr! Nemůžu přece dovolit, aby Roxster přišel, když nás musím všechny odšvít a vyprat veškeré povlečení. Přece není normální rušit rande s kolouškem výmluvou na to, že je celá domácnost zavšivená? Proč se musím v jednom kuse dostávat do takových problémů?

17.00 Přiřítili jsme se do našeho řadového domku jako obvykle ověšení batůžky, zmuchlanými obrázky, zmačkanými banány a dnes navíc ještě velkou taškou plnou přípravků proti vším z drogerie, proletěli jsme přes „obývár/pracovnu“ v přízemí (stále nadbytečnější s výjimkou rozkládací pohovky a prázdných krabic od Johna Lewise) a dolů po schodech do chaotického tepla suterénu/kuchyně/obývacího pokoje, kde trávíme většinu času. Posadila jsem Billyho k domácím úkolům a řekla Mabel, aby si hrála se svými „Kjájíky“ (Králičí rodinkou), a pustila jsem se do boloňských špaget. Jenže teď mám dilema, co mám Roxsterovi napsat ohledně dnešního večera a jestli mu mám říct o těch všech.

17.15 Možná že ne.

17.30 Ach bože. Zrovna jsem mu napsala: *Moc rada bych, abys prisel, ale musim vecer pracovat, takže radsí ne, když Mabel z ničeho nic vyskočila a začala Billymu zpívat písničku, kterou úplně nesnáší – Forgeddaboulder money money money!* V tu chvíli zazvonil telefon.

Vrhla jsem se po něm, načež Billy vyskočil od stolu a seřval ji: „Mabel, přestaň zpívat Jessie J!“ a ve sluchátku zavrnl hlas recepční: „Chce s vámi mluvit Brian Katzenberg.“

„Ehm, nemohla bych mu zavolat zpátky...“

„Ba-bling, ba-bling!“ štěkala Mabel a honila Billyho kolem stolu.

„Mám ho na lince.“

„Nee! Nemůžete mu prostě...“

„Mabel!“ skučel Billy. „Nech tohóóóó!“

„Ššš! Mám TELEFON!“

„Héééj!“ ozval se Brianův řízný, přehnaně žoviální hlas. „Takže! Skvělé zprávy! Greenlight Productions mají zájem o předkupní právo na váš scénář.“

„Cože?“ vydechla jsem s bušícím srdcem. „Znamená to, že ho chtějí natočit?“

Brian se srdečně zasmál. „To je filmový průmysl! Dostanete od nich menší obnos na dopracování, a pak...“

„Mamííí! Mabel má nůž!“

Zakryla jsem sluchátko dlaní a sykla: „MABEL! Dej mi ten nůž! Hned!“

„Haló? Haló?“ říkal Brian. „Lauro, myslím, že jsme s Bridget ztratili spojení...“

„Ne, jsem tady,“ vyhrkla jsem a vrhla se na Mabel, která se Billymu v patách oháněla kudlou.

„V pondělí se chtějí sejít na přípravné schůzce.“

„V pondělí! Výborně!“ zvolala jsem a snažila se Mabel vyškubnout nůž z ruky. „Přípravná schůzka je něco jako pohovor?“

„Mamííí!“

„Ššššš,“ dostrkala jsem je oba na pohovku a začala zápolit s dálkovými ovladači.

„Než se definitivně rozhodnou, chtějí ještě doladit pár věcí ve scénáři.“

„Jasně, jasně.“ Najednou jsem se cítila dotčene a pobouřene. *Už teď* mají k mému scénáři poznámky? Co by jim mohlo vadit?

„Takže, nezapomeňte, že nestojí...“

„Mamííí. Teče mi kréééév!“

„Nemám raději zavolat za chvíli?“

„Ne! Všechno je v pohodě!“ zvolala jsem zoufale, když Mabel zajela: „Žavolej šanitku!“

„Co jste to říkal?“

„Že nestojí o začínající scenáristku-potíživku. Musíte se jim prostě snažit vyjít vstříc.“

„Jasně, jasně, takže hlavně neprudit.“

„Přesně tak,“ ujistil mě Brian.

„Můj bláška umže!“ štkala Mabel.

„Ehm, je všechno...“

„Ne, fajn, super, v pondělí ve dvanáct,“ vyhrkla jsem, když Mabel vykřikla: „Žabila šem blášku!“

„Óká,“ opáčil Brian nervózním hlasem. „Řeknu Lauře, ať vám pinkne mejlem podrobnosti.“

18.00 Jakmile rozruch utichl, miniaturní škrábaneček na Billyho koleni překryla náplast se Supermanem, Mabel přistály černé puntíky v motivačním kalendáři a po boloňských špagetách se jen zaprášilo, začalo se mi hlavou tak jako tonoucím, akorát že v mnohem optimističtějších barvách, honit hned několik věcí najednou. Co si mám na tu schůzku obléct a získám Oscara za nejlepší původní scénář? Nekončí náhodou Mabel v pondělí dřív a jak vyzvednu děti? Co si obléknu na předávání Oscarů a mám se v Greenlight Productions přiznat, že má Billy vší?

20.00 *Počet nalezených vší (ve všech stadiích): 9, počet všech dospělců: 2, počet hnid: 7 (velmi dobře)*

Právě jsem vykoukala a od všivila děti, z čehož se nakonec vyklubala báječná zábava. Billymu jsem ve vlasech našla dvě dospělé vši a za ušima sedm hnid – dvě za jedním a sbírku pěti za druhým. Je tak uspokojivé, když vám na bílém všiváčku zůstanou ty mrňavé černé tečky. Mabel mrzelo, že žádnou nemá, ale když jsem jí dovolila, aby od všivila i mě a zjistila, že taky žádné nemám, potěšilo ji to. Billy máchal hřebenem a chvástal se: „Mám jich sedm!“, ale když se Mabel rozplakala, roztomile jí tři přenechal a dal do vlasů, což znamenalo, že jsem ji musela od všivit nanovo.

21.15 Děti už spí. Dmu se pýchou kvůli té schůzce. Znovu je ze mě profesionální žena, čeká mě schůzka! Vezmu si na sebe modré hedvábné šaty a navzdory opovržlivému postoji pitomého pana Wallakera ke kadeřníkům si nechám vyfoukat vlasy. I navzdory hlodavěmu pocitu, že častým foukáním vlasů se ženy proměňují v muže osmnáctého (nebo sedmnáctého?) století, kteří se na veřejnosti nikdy neobjevili bez napudrované paruky.

21.17 Ale není tak trochu nemorální nechat si vyfoukat vlasy, když bych mohla mít na hlavě přehlédnuté hnidy v samém počátku sedmidenního životního cyklu?

21.25 Ano. Je to nemorální. Možná že by si Mabel s Billym neměli načas chodit hrát ke kamarádům.

21.30 Taky mám pocit, že bych se měla Roxsterovi k těm vším přiznat, protože lži nadělají ve vztahu paseku. Ale možná že v tomto případě jsou lepší lži než vši.

21.35 Zdá se, že vši v člověku probouzejí nepravděpodobné množství moderních morálních dilemat.

21.40 Pff! Právě jsem prolezla celý šatník (tj. rotoped zavalený hromadou oblečení) plus aktuálně nošené kousky, a nemůžu najít tmavěmodré hedvábné šaty. Nemám v čem jít. Nemám co na sebe. Jak je možné, že mám skříň narvanou tolika věcmi, a když o něco jde, můžu si na sebe ve skutečnosti vzít jediné ty tmavěmodré hedvábné šaty?

Rozhodla jsem se, že místo abych se v budoucnu ládovala strouhaným sýrem a nalávala se vínem, v klidu proberu šatník, a to, co jsem na sobě neměla rok, věnuju potřebným a všechno ostatní vytrídím do vzájemně kombinovatelného „základu šatníku“, aby se z oblékání stalo příjemné potěšení namísto hysterické honičky. A pak si půjdu na dvacet minut zajezdit na rotopedu. Protože rotoped samo-

zřejmě není šatní skříň, ale stacionární kolo primárně určené ke cvičení.

21.45 Ale možná že na tom, že člověk stále dokola nosí jedny a ty samé tmavěmodré hedvábné šaty, na způsob Dalajlámy a jeho purpurového roucha, není nic špatného. Jen kdybych je tak našla. Dalajláma má rouch patrně několik nebo má k dispozici čistírnu. Rozhodně je nenechává ležet na dně šatní skříně plné věcí, které si nakoupil v Topshopu, Oasis, ASOSu, Zaře atd. a které nenosí.

21.46 Nebo na rotopedu.

21.50 Skočila jsem se podívat na děti. Mabel spinkala s vlásky jako obvykle rozhozenými přes obličej a vypadala, jako by měla hlavu obráceně. V náručí tiskla svou panenku Slintu. S Billym si myslíme, že pomotala jména čarodějnice Slívy s pejskem Punťou, ale Mabel to jméno připadá dokonale.

Vlepila jsem Billymu pusu na horkou tvářičku, byl zachumlaný pod peřinou s Mariem, Horsiem a Pufflíkem Jedničkou a Dvojkou, načež Mabel zvedla hlavu a zamumlala: „To máme ale klášné počasí,“ a svalila se zpátky.

Pozorovala jsem je, hladila po hladkých tvářičkách, naslouchala jejich ufuněnému dechu – a pak se mi do hlavy bez varování vkradlo „Kéž by...“ Vzedmula se ve mně temnota – „Kéž by...“ – a vzpomínky a smutek mě smetly jako tsunami.

22.00 Rychle jsem seběhla zpátky do kuchyně. Tam to bylo ještě horší: všude ticho, pusto, prázdno. „Kéž by...“ Přestaň. Tohle si nemůžeš dovolit. Postav na čaj. Nesmíš se dostat na temnou stranu.

22.01 Někdo zvoní! Díky bohu! Kdo to jen v tuhle noční hodinu může být?

VŠICHNI CITOVÍ VYDĚRAČI

Čtvrtek, 18. dubna 2013 (pokračování)

22.45 Tom a Jude, oba totálně našrot, vpadli s klopýtáním a hihňáním do haly.

„Můžeme si půjčit tvůj noťas? Byli jsme v Dirty Burgeru a...“

„Zkousím se na iPhonu připojit na seznamku Projednokviti.com, ale nepodařilo se nám stáhnout z Googlu fotku, takže...“ Jude odklapala na vysokých podpatcích a v kostýmku dolů do kuchyně a Tom – pořád snědý, vypracovaný, hezký a báječně přihřátý – mě přehnaně políbil.

„Mlask! Bridget! Tys ale zhubla!“

(Tohle mi v uplynulých patnácti letech říká pokaždé, když mě vidí, dokonce i když jsem byla v devátém měsíci těhotenství.)

„Hele, máš vajno?“ houkla Jude zdola z kuchyně.

Ukázalo se, že Jude – jež dnes prakticky řídí londýnskou City, ale nepřestává svou lásku k horské dráze ve světě financí promítat do milostného života – včera zachytil na jedné internetové seznamce její příšerný bývalý manžel, Bídák Richard.

„Ano,“ oznámil Tom, zatímco jsme klopýtali dolů za Jude. „Bídáček citovej vyděrač Richard, přestože s touhle báječnou ženou STO let oral, citově ji vydíral kvůli své fóbii ze závazků, vzal si ji a po deseti měsících ji opustil, měl tu DRZOST pohoršovat se nad tím, že je na Projednokviti... najdi to, Jude... dělej...“

Jude si zmateně hrála s mobilem. „Nemůžu to najít. Do prdele, smazal to. Dá se vymazat vlastní zpráva, když už ji...“

„Á, dej mi to, kotě. No nic, jde o to, že Bídák Richard jí poslal urážlivou zprávu, pak ji ZABLOKOVAL, takže...“ Tom se rozesmál. „Takže...“

„Chceme na Projednokviti vytvořit profil fiktivní ženské,“ dořekla Jude.

„Spíš na Projednohocraka,“ odfrkl si Tom.

„Spíš by se to mělo jmenovat *Pro všechny citový vyděrače*, a pak ho prostřednictvím té vymyšlené holky budeme mučit,“ prohlásila Jude.

Všichni jsme se vmáčkli na pohovku a Jude s Tomem začali na Google Images procházet fotky pětadvacetiletých blondýn a pokoušeli se je stáhnout na stránku té seznamky, a při tom bezstarostně vyplňovali otázky v profilu. Na okamžik jsem zatoužila, aby tu byla i Shazzer se svými feministickými kecy, a nebyla až někde v Silicon Valley jako dotcomové eso i s dotcomovým manželem, jehož si po dlouhých letech feminismu nečekaně našla.

„Co ráda čte?“ zeptal se Tom.

„Napiš ‚Fakt tě to zajímá?‘“ navrhla Jude. „Chlapi milují mrchy, nezapomeň!“

„Nebo ‚Knihy? Co to je?‘“ doporučila jsem, ale potom jsem si na něco vzpomněla. „Počkat! Není to náhodou zcela proti pravidlům správného randění? Číslo 4? Používej věrohodné, rozumné argumenty?“

„Jasně! Je to ŠÍLENĚ špatný a nezdravý,“ opáčil Tom, dnes už aprobovaný psycholog s bohatými zkušenostmi, „ale u citovejch vyděračů se to nepočítá.“

Samou úlevou, že mě zachránili před tsunami temnoty, jsem se vrhla do tvorby odplaty ve formě fiktivní dívky na Projednokviti a málem jsem zapomněla na svou novinu. „Greenlight Productions natočí můj scénář,“ vyhrkla jsem zničehonic vzrušeně.

Zůstali na mě ohromeně zírat, pak následoval výslech a po něm nespoutaný jásot.

„Ty jedeš, holka! Koloušek, scénář, konečně ti všechno vychází,“ pochválila mě Jude, než jsem je vystrčila ze dveří, abych se mohla vyspat.

Když Jude vyklopýtala na ulici, Tom zaváhal a úzkostlivě se na mě díval. „Jsi v poho?“

„Ano,“ odpověděla jsem, „myslím, že jo, jen...“

„Dávej si pozor, holka,“ pronesl najednou zcela střízlivým profesionálním tónem. „Až začne kolotoč schůzek a termínů, budeš toho mít nad hlavu.“

„Já vím, ale sám jsi mi říkal, že bych měla začít znovu pracovat a psát a –“

„Ano. Ale budeš potřebovat trochu víc helfnout s dětma. Žiješ totiž tak trochu v bublině. Je prima, jaks to všechno zvládla, ale uvnitř jsi pořád ještě zranitelná a –“

„Tome!“ zavolala Jude, klopýtajíc k taxíku, který zahlédla na hlavní silnici.

„Víš, kde nás v případě potřeby najdeš,“ dodal Tom. „Kdykoliv, ve dne v noci.“

22.50 S pomyšlením na „věrohodné, rozumné argumenty“ jsem se rozhodla zavolat Roxsterovi a říct mu o těch vších.

22.51 I když už je asi trochu pozdě.

22.52 Krom toho neohlášená změna komunikace s Roxsterem z esemeskování na telefonování by vypadala příliš dramaticky: propůjčovalo by to celé té všivě záležitosti nežádoucí váhu a význam. Raději mu napíšu.

Roxstere?

Kratičká prodleva.

Ano, Jonesey?

Vis, jak sem psala, že mam dnes večer práci?

Ano, Jonesey?

Důvod byl jinej.

Ja vim, Jonesey. Neumis lhat ani v SMS. Mas snad nekoho mladsiho?

Ne, ale je to stejne trapny. Souvisi to s tvoji laskou k prirode a hlavne hmyzu.

Stenice?

Prihoriva...

Spontanni vykrik, zacne se hystericky skrabat na hlave. Snad ne...
vsi!!!

Muzes mi, prosim, odpustit atd.?

Nastala kratičká pauza, pak pípla příchozí esemeska.

Mam se zastavit? Sem v Camdenu.

Odpověděla jsem mu, že jsem ohromená jeho ochotou a dvorností.

Ano, ale nevadi ti ty vsi?

Ne. Vygooglil sem si je a jsou alergicky na testosteron.

UMĚNÍ KONCENTRACE

Pátek, 19. dubna 2013

60,8 kg, 3842 kcal (bída), kolikrát jsem Roxstera prohlédla kvůli vším: 3x, počet vši nalezených na Roxsterovi: 0, počet hmyzích dospělců nalezených v Roxsterově jídle: 27, počet hmyzích dospělců nalezených v hmyzem zamořeném domě: 85 (bída), počet SMS poslaných Roxsterovi: 2, počet SMS od Roxstera: 0, počet zpráv ze společného rodičovského e-mailu: 36, počet minut strávených kontrolou e-mailů: 62, čas strávený posedlostí Roxsterem: 360 min., čas strávený rozhodováním, jestli se mám začít připravovat na pracovní schůzku: 20 min., čas strávený přípravou na pracovní schůzku: 0 min.

10.30 Fajn. Konečně se pustím do přípravy prezentace svého scénáře, což je moderní adaptace slavné norské tragédie *Heda Gabblarová* od Antona Pavloviče Čechova, akorát zasazené do Queen's Parku. Podrobila jsem tu hru analýze v diplomce na Bangorské univerzitě, bohužel s výsledným hodnocením *dobrý*. Ale možná že všechno zlé je k něčemu dobré!

10.32 Je nezbytně nutné, abych se soustředila.

11.00 Právě jsem si uvařila kafe a dojedla zbytky po dětech od snídaně, načež jsem se zasnila a začala si vybavovat Roxsterovu včerejší návštěvu: objevil se 23.15 a v džínách a tmavém svetru vypadal báječně; měl jiskru v oku, široký úsměv na rtech, v rukou pastýřský košát z Waitrose, dvě plechovky pečených fazolí a zázvorový chlebiček.

Mmmm. Ten jeho výraz v obličejí, když se na mě dívá, to strniště na té překrásné čelisti, nepatrná mezírka mezi předními zuby, která je vidět jen při pohledu zespodu, ta svalnatá nahá ramena. Uprostřed noci jsem procitla a ucítila, jak mě Roxster zlehka líbá na rameno, na krk, na tvář, na rty a na stehně jsem cítila jeho erekci. Bože, je tak krásnej a tak skvěle líbá a tak báječně... Mmm, mmm. Fajn, musím začít promýšlet feministická, pre- a antifeministická, témata v... Bože! Je to tak lahodné, dělá mi to takovou radost, jako bych byla v bublině štěstí. Fajn, musím pohnout s prací.

11.15 Z ničeho nic jsem vyprskla smíchy, když jsem si vzpomněla na nabubřelý rozhovor, který jsme včera v noci vedli při sexu.

„Ó, ó, ó, tobě tak stojí.“

„Protože tě chci, bejby.“

„Ale *tak* moc...“

„To kvůli tobě mi stojí, bejby.“

Načež jsem se z nějakého důvodu nechala unést a vyrazila jsem ze sebe: „Mně z tebe taky **STOJÍ**.“

„Cože?“ opáčil Roxster a vyprskl smíchy. Oba jsme dostali záchvat smíchu, a tak jsme museli začít úplně od začátku.

Roxster byl jako obvykle dobře naložený a podle všeho si z těch vši nic nedělal, i když jsme se shodli, že za účelem zodpovědného sexu musíme nejprve jeden druhého odvšivit. Roxster při pročesávání vtipkoval, dělal, že našel veš a hned ji snědl, zatímco mě přerušované líbal zezadu na krk. Když byla řada na mně, nechtěla jsem zbytečně upozorňovat na svůj věk a nasazovat si čtecí brýle, a tak jsem mu nakonec pečlivě pročesávala báječně husté vlasy a neviděla ani ň. Roxster byl naštěstí tak nažhavený mít to z krku a přesunout se do ložnice, že si mojí slepoty vůbec nevšiml. A nejspíš o nic nešlo díky jeho testosteronu. Přece není normální, že když chcete odvšivit kolouška, nenasadíte si z pouhé marnivosti čtecí brýle?

11.45 Fajn. Můj scénář! Víte, *Heda Gabblerová* je pro moderní ženy skutečně velice aktuální, neboť pojednává o tom, jak je nebezpečné, když se žena snaží využívat muže. Proč mi ještě Roxster nenapsal? Doufám, že to není kvůli těm hmyzákům.

Mimořádně jsme se dnes mohli s Roxsterem spolu nasnídat, protože děti vezla do školy chůva Chloe. Pracuje pro mě od chvíle, co se to stalo, a je jako vylepšená verze mého já: mladší, hubenější, vyšší, milejší, líp to s dětmi umí a má věkově odpovídajícího životního partnera, který se jmenuje Graham. Nicméně v této fázi považuji za vhodnější, aby se Roxster nepotkal ani s Chloe, ani s dětmi, a tak dokud neodjedou do školy, zůstává zavřený v ložnici.

Roxster se spokojeně pouštěl do své první misky müsli, když vyprskl sousto na stůl. Na něco takového jsem pochopitelně zvyklá, i když ne zrovna u něho. Pak mi ukázal obsah misky. Vločky se hemžily mrňavým hmyzem, který sebou mlátil a topil se v mléce.

„To jsou vši?“ zděsila jsem se.

„Ne,“ odvětil zlověstně, „nosatci.“

Žel zareagovala jsem tím, že jsem se rozhihňala.

„Umiš si vůbec představit, jaké to je dát si do pusy lžíci hmyzu?“ zeptal se. „Mohl jsem umřít. Ba co víc, oni taky.“

Pak, zrovna když vysypával obsah misky do příslušné recyklační nádoby, vykřikl: „Mravenci!“ Od dveří do suterénu až k odpadkovému koši na biologický odpad se táhla úhledná řada mravenců. Když se pokusil odhrnout závěs, aby se jich zbavil, vylétlo z něj nepoččetně hejno molů.

„Uáá! Tady to vypadá jako po devíti ranách egyptských,“ ulevil si.

A přestože se zasmál a vlepil mi na chodbě velice sexy pusu, ani slovem se nezmínil o nadcházejícím víkendu a já mám takový pocit, že jsem šlápla vedle – tedy že jsem urazila všechny jeho tři lásky najednou: hmyz, jídlo a recyklaci.

Poledne. Grr! Už je poledne, a ještě nemám připravené nic ze svých myšlenek.

12.05 Roxster pořád nenapsal. Neměla bych mu napsat? Jasně že v příručkách stojí, že po koitu by měl jako první napsat muž dámě, ale možná že když je do věci zapletená invaze hmyzu, veškerá společenská etiketa jde k šípku.

12.10 Fajn. *Heda Gabblerová.*

12.15 Právě jsem napsala: *Moc se omlouvám za tech devet ran egyptských i za ten smích. Pred pristi navstevou necham cely dum a jeho obyvatele vydezinfikovat kourem. Jsi v poho?*

12.20 Fajn. Výborně. *Heda Gabblerová.* Roxster ještě neodpověděl.

12.30 Roxster pořád neodpověděl. Tohle mu není podobné. Možná zkontroluju e-maily. Někdy přeskakuje z jednoho elektronického média do druhého, jen aby si honil triko.

Příchozí pošta je zahlcená nejen reklamními sděleními z Ocada, ASOSu, Snappy Snaps, Cotswold Holiday Cottages, odkazy na zábavné klipy na YouTube, nabídkami mexické viagry – s výjimkou

termínu konání párty Vytrob si svého medvídku u Cosmatat –, ale také záplavou hromadných mejlů kvůli Attikovým ztraceným botám.

Odesílatel: **Nicolette Martinezová**

Předmět: **Attikovy boty**

Atticus přišel domů s Luigiho botou na jedné noze a na druhé také s cizí botou, která však není označená. Ocenila bych vrácení obou, jasně označených Attikových bot.

12.35 Ze solidarity a taky abych si trochu orazila od práce, jsem se rozhodla zapojit do skupinové výměny zpráv.

Odesílatel: **Bridget Billyho máma**

Předmět: **Re: Attikovy boty**

Aby bylo jasno – Atticus a Luigi se každý vrátili domů z plavání jen s jednou botou?

12.40 Chi chi, vyprovokovala jsem lavinu legračních hromadných zpráv: vtipy o dětech vracejících se domů bez kalhot, kalhotek atd.

Odesílatel: **Bridget Billyho máma**

Předmět: **Billyho ucho**

Včera večer se Billy vrátil z fotbalového tréninku bez jednoho ucha. Nemá náhodou někdo Billyho druhé ucho? Bylo VIDITELNĚ označené a já bych ocenila jeho bezodkladné vrácení.

12.45 Hi hi hi.

Odesílatel: **Nicolette Martinezová**

Předmět: **Re: Billyho ucho**

Někteří rodiče si očividně myslí, že to, že se chlapci mají starat o svoje věci a rodiče jim je mají jasně označovat,

je důvod k pobavení. Ve skutečnosti je to důležité pro rozvoj jejich samostatnosti. Možná že kdyby se ztratily boty vašim dětem, dívali byste se na celou věc jinak.

12.50 Ale ne, ale ne. Urazila jsem Matku třídy a nejspíš vyděsila i všechny ostatní. Okamžitě rozešlu hromadnou omluvu.

Odesílatel: **Bridget Billyho máma**

Předmět: **Attikovy boty, Billyho uši atd.**

Omlouvám se, Nicorette. Pokoušela jsem se psát a z nudy jsem si jen tak zavtipkovala. Jsem zlobivá holka.

12.55 Grrr!

Odesílatel: **Nicolette Martinezová**

Předmět: **Bridget Jonesová**

Bridget – ta záměna hlásky v mém jméně bylo snad pouhé přepsání. Myslím, že všichni dobře víme, že bojujete – neúspěšně – se závislostí na nikotinu. Pokud to bylo úmyslné, je to bolestivé a hrubé. Možná bychom to měli probrat s vedoucí školní družiny.

NicoLette

Do prdele! Nazvala jsem ji Nicorette! Hele. Přestaň se v tom dál štourat. Nechej to být a soustřeď se!

13.47 Tohle je směšné! Mám prostě NAPROSTEJ blok.

13.48 Všechny matky z Billyho třídy mě teď nenávidí a Roxster furt neodpověděl.

13.52 Zhroucená na kuchyňském stole.

13.53 Tak hele. Žádný přechod na temnou stranu se nekoná. Každou chvíli tu bude posluhovačka Grazina a takhle mě nemůže vidět. Nechám jí vzkaz ve věci hmyzí invaze a skočím si do Starbucks.

14.16 Jsem ve Starbucks a dávám si panini se šunkou a sýrem. Fajn.

15.16 Kavárnu zaplavily početné hordy nóbl matek s kočárky a hlasitě se vykecávají o manželech.

15.17 Je tu děsně kravál. Nesnáším, když někdo řve v kavárně do mobilu – já, telefon, možná Roxster!

15.30 Volala Jude, zjevně z nějaké schůze. „Bridget,“ šeptala tajnůstkářsky.

„Bídák Richard je z Isabelly úplně hotovej.“

„Kdo je Isabella?“ přeptala jsem se šeptem.

„Ta holka, kterou jsme vymysleli na Projednokviti. Bídák Richard si s ní na zítřek domluvil schůzku.“

„Ale ona přece neexistuje.“

„Správně. Jsem to já. Domluvil si schůzku se mnou, chci říct s ní, v tom gay klubu Shadow Lounge, ale ona se na něho vykašle.“

„Paráda,“ hlesla jsem, načež Jude panovačně zahlásila: „Prostě zrušte platbu ve výši dvou milionů jenů na sto pětadvaceti a počekejte na výši čtvrtletních zisků.“ A šeptem dodala: „A zároveň mám – tedy skutečná já – pouhé dva bloky odtud v hotelu Soho schůzku s tím chlápkem, se kterým jsem se seznámila na seznamce Singldoktori.“

„Bezva,“ vyhrkla jsem zmateně.

„To teda jo, vid’? Takzatímseměj.“

Doufám, že z toho týpka ze Singldoktori se nevyklube nějaký výmysl Bídáka Richarda.

15.40 Roxster mi ještě pořád neodepsal. Nedokážu se soustředit. Jdu domů.

16.00 Po příchodu domů mě uhodil do nosu úděsně štiplavý stařecký puch. Grazina se snaživě řídila instrukcemi, které jsem jí načmárala, a vyházela všechno jídlo, vycídila a vystříkala celý dům do posledního místa a do všech možných děr a otvorů v podlahách, ve zdech, dveřích a nábytku nastrkala kuličky proti molům. Bude trvat celý víkend, možná zbytek života, než je všechny najdu a vyhážu. Tohle

by rozhodně žádný mol, natož koloušek nepřežil. Což je však patrně nepodstatné, protože POŘÁD ŽÁDNÁ ESEMESKA.

16.15 Grrr! Ozývají se rány, třískot a hlasy, jak se všichni vracejí domů. Je pátek večer, Chloe brzy odejde a já nemám připravenou ani jednu myšlenku.

16.16 Jak je možné, že Roxster neodpověděl? I když moje poslední esemeska končila otazníkem. Nebo nekončila? Raději ji ještě jednou zkontroluju.

Moc se omlouvám za tech devet ran egyptských i ten smích. Před pristi navstevou nechám celý dum a jeho obyvatele vydezinfikovat kourem. Jsi v poho?

Leknutím jsem se zapotácěla. Nebyla v tom pouhá otázka, zakončení textu otazníkem, ale nesporně troufalá domněnka, že Roxstera ještě uvidím.

18.00 Sešla jsem dolů, snažila jsem se před Billym a Mabel (kteří byli vzhledem k tomu, že prakticky začal víkend, zcela zabraní do strategické počítačové hry *Plants vs. Zombies*, respektive do *Čivavy z Beverly Hills 2*) zamaskovat, že mám na krajíčku, a při tom jsem ohřívala boloňské špagety (nebo spíš sýrové špagety bez špaget, protože Grazina všechny těstoviny zlikvidovala). Když jsem po večeři ládovala nádobí do myčky, něco se ve mně hnulo a poslala jsem Roxsterovi falešně radostnou esemesku: *A je tu vikeeeend!*

Pak se dostavil záchvat utrpení tak zlý, že jsem musela Billyho nechat dál vraždit zombíky rostlinkami a Mabel se posedmé v řadě dívat na *Čivavu z Beverly Hills 2*, jen aby si ničeho nevšimli. Bylo mi jasné, že jde o nezodpovědný přístup líného rodiče, ale usoudila jsem, že je to lepší než citová újma vzniklá povědomím, že se jejich matka hroutí kvůli někomu věkově bližšímu – Grrr! Skutečně je Roxster věkově blíž Mabel než mně? Ne, ale v Billyho případě by to

nemuselo být od věci. Ach bože. Na co jen myslím? Není divu, že přestal esemeskovat.

21.15 Furt nic. Konečně jsem schopná snést se volným pádem do studny utrpení, nejistoty, citové pustiny atd. Když chodíte s mladším mužem, připadá vám, že jste zázračně otočily běh času. Když nás při tom někdy – na židličce v koupelně – zahlédnu v zrcadle, nemůžu uvěřit, že to s Roxsterem jsem já, ve svém věku. A teď, když je to pryč, splaskla jsem jako bublina. Že by mi to celé sloužilo jen k potlačení existenciální tísně ze stárnutí a strachu, že možná dostanu mrtvici? Co se potom stane s Billym a Mabel?

Když byli ještě úplně malí, bývalo to horší. Žila jsem v neustálé hrůze z toho, že z ničeho nic v noci umřu nebo sletím ze schodů a nikdo nepřijde a oni zůstanou sami a nakonec mě snědí. Ale jak správně podotkla Jude: „Je to lepší než umřít sama a být ohlodaná od vlčáka.“

21.30 Nesmím zapomenout, co se praví v *Zenu a umění lásky*: když přijde, uvítáme ho, když odejde, necháme ho jít. Mimoto, když studenti zenu sedí na polštáři, setkávají se se *samotou*, což je něco jiného než *osamělost*. Samota je *pomíjivý* způsob, jakým lidé, které milujeme, vstupují do našich životů a zase odcházejí, což je součástí života, nebo možná že to je spíš osamělost, a samota znamená... Furt žádná esemeska.

23.00 Nemůžu usnout.

23.15 Ach, Marku. Marku. Já vím, že jsem vyšilovala – „Zavolá, nezavolá?“ – ještě před svatbou, když jsme spolu chodili. Ale i tehdy to bylo jiné. Tak dobře jsem ho znala, znala jsem ho od chvíle, co jsem u nich doma lítala po zahradě s holým zadkem.

Vždycky si se mnou ve spánku povídal. V takových chvílích jsem dokázala poznat, co opravdu cítí.

„Marku?“ Ta snědá, hezká tvář spící na polštáři. „Nejsi roztomilý?“

Vzdychal ze spaní, tvářil se smutně, stydlivě vrtěl hlavou.

„Má tě maminka moc ráda?“

Načež se zatvářil velice smutně, snažil se ze spaní odpovědět „ne“. Mark Darcy, ten velký, mocný právník přes lidská práva, ale uvnitř ublížený chlapeček, kterého v sedmi letech poslali do internátní školy.

„Miluju tě?“ ptala jsem se. A on se ve spánku šťastně usmál, pyšně přikývl, přitáhl si mě k sobě, stulil si mě do klubička pod paží.

Znali jsme se jako svoje boty, od A až do Z, Mark byl džentlmen a já jsem mu ve všem bezmezně věřila a vydávala se z bezpečí našeho domova ven do světa. Bylo to, jako bych prozkoumávala strašidelný podmořský oceánský svět z bezpečí naší malé ponorky. A teď... všechno mě děsí a nic už nebude bezpečné.

23.55 Co to dělám? Co to dělám? Proč jsem s tím vůbec začínala? Proč jsem prostě nezůstala jak dřív? Smutná, osamělá, bez práce, bez sexu, ale aspoň matka, a navíc věrná otci svých... věrná otci svých dětí.

TEMNÁ NOC

Pátek, 19. dubna 2013 (pokračování)

Pět let. Vážně už je to pět let? Na začátku šlo hlavně o to ten strašný den přežít. Mabel byla naštěstí ještě malinká a neměla z toho rozum, ale, ach, ty náhlé záblesky vzpomínek, když Billy pobíhal po domě a křičel: „Ztratil jsem tatínka!“ Když se Jeremy s Magdou s tragickými výrazy v obličejích objevili ve dveřích, za nimi nějaký policista. Bezděčně jsem vyrazila k dětem, v hrůze jsem je k sobě přitiskla. „Co se stalo, maminko? Co se děje?“ V obývacím pokoji byli vládní úředníci, někdo náhodou zapnul televizní zprávy, na obrazovce se objevila Markova tvář s titulkem:

Mark Darcy 1956–2008

Vzpomínky jsou rozmazané. Přátelé, rodina, všichni mě obklopili jako lůno, o všechno se postarali Markovi přátelé-právníci, závěť, dědická daň, neuvěřitelné, jako nějaký film, který jednou skončí. Ty sny, ve kterých pořád Mark vystupoval. Ta rána, když jsem v pět ráno procitla, všechno zlé odplavil spánek a na zlomek vteřiny jsem si myslela, že je všechno při starém, a pak jsem si vzpomněla. Byla jsem zdrcená bolestí, jako kdyby mě k posteli připíchl obrovský kůl, projel mi srdcem, nemohla jsem se pohnout, abych tu bolest nerozjitřila a nešířila se dál, s vědomím, že děti za půl hodiny vstanou a já budu muset fungovat: plíny, lahvičky, budu se snažit předstírat, že je to v pohodě, nebo aspoň zachovat zdání normálnosti, než přijde pomoc a budu moct zapadnout do koupelny, vybrečet se, pak se trochu šmrncnout líčidly a znovu zvednout hlavu.

Když máte jednu děti, tak se prostě nemůžete složit, musíte fungovat dál. Dál bojovat. Týmy odborných poradců a terapeutů na úmrtí v rodině mi pomohly nejprve s Billym, pak i s Mabel: „pravda o smrti v přijatelné formě“, „upřímnost“, „mluvit, mluvit, mluvit“, „žádné tajnosti“, „bezpečná základna“, ze které se s tím dá vypořádat. Jenže pro tu *soidisant* „bezpečnou základnu“ – tj. (zkuste se nesmát) pro mě – to bylo jiné.

Z těch sezení si pamatuju hlavně konečný výsledek: „Dá se to přežít?“ Neměla jsem na výběr. Bylo třeba zapudit všechny ty myšlenky, které se vám hromadí v hlavě – naše poslední společné chvíle, dotek Markova obleku na mojí kůži, já v noční košili, nic netušící poslední polibek na rozloučenou, snaha vybavit si výraz v jeho očích, zvonění domovního zvonku, ty tváře u dveří, ty myšlenky, „nikdy by mě...“, „kéž by...“. Starostlivě zorganizovaný proces truchlení dozorovaný odborníky s laskavými hlasy a soucitnými převrácenými úsměvy nebyl tolik prospěšný jako to, že jsem musela zvládnout vyměnit plenku a současně s tím ohrát v mikrovlnce rybí prsty. Udržet se nad

vodou, byť ne se vztyčenou hlavou, bylo podle mě devadesát procent úspěchu. Mark se dávno o všechno postaral: finanční detaily, pojistky. Z velkého domu plného vzpomínek v Holland Parku jsme se přestěhovali do malého domku v Chalk Farm na severozápadě Londýna. Školné, domácnost, účty, příjmy, o všechny praktické záležitosti bylo dokonale postaráno; nemusela jsem jít hned do práce, stačilo se postarat o Mabel a Billyho – mou zmenšeninu Marka – to jediné, co mi po něm zůstalo a drželo naživu i mě. Matka, vdova, hezky jedno po druhém. Ale uvnitř jsem byla prázdná, zdrcená, už jsem to nebyla já.

Jenže uplynuly čtyři roky, a moji přátelé mi to nehodlali dál tole-
rovat.

ČÁST PRVNÍ:
ZNOVUZROZENÁ PANNA

Před rokem...

Toto jsou úryvky z loňského deníku. Začínají přesně před rokem, čtyři roky poté, co Mark umřel, a jasně ukazují, jak jsem se do těch současných zmatků dostala.

DENÍK 2012

Čtvrtek, 19. dubna 2012

79,2 kg, 4 skleničky alkoholu (prima), 2822 kcal (ale je lepší sníst něco pořádného v klubu než kusy starého sýra a rybí prsty doma), možnost, že ještě někdy budu sexovat nebo po tom zatoužím: 0.

„Potřebuje si zašukat,“ pronesla Talitha rázně, zatímco usrkávala vodu s martini a zlověstně se v klubu Shoreditch House poohlížela po vhodných kandidátech.

Byl to jeden z našich jakžtakž pravidelných večerů, kdy jsem se nechávala na naléhání Talithy, Toma a Jude „vytáhnout do společnosti“, něco jako když vezmete babičku k moři.